

[Aksel Larsen.]

foldige Socialdemokrater, navnlig af ærede Medlemmer her i Salen, ikke alene kan sige her paa Rigsdagen, men kan rejse rundt og sige, at vi lever i et ganske vidunderligt Land med gode Forhold, der ydes Hjælp mod Sygdom og Arbejdsløshed. Det er klart, naar man selv har en materielt betrygget Tilværelse, fortoner det sig alt sammen i et mere rosenrødt Skær. Det er denne menneskelige Mulighed, der foreligger, og derfor maa vi se at faa denne menneskelige Mulighed afskaffet.

Dertil kommer imidlertid noget andet, og det er mere alvorligt. Naar man giver Rigsdagsmænd og Embedsmænd og saa videre saadanne Tillidshverv, gør man det nemlig, for at de skal varetage det paagældende Selskabs Interesser, ikke af nogen anden Grund. Man gør det ikke, fordi man har Brug for den specielle Sagskundskab, saa fattigt er Landet ikke paa Sagskundskab, i den Henseende taler Statistikken over de paagældende Personers Ben og Bierhverv sit tydelige Sprog. Den Statistik, Præsidiat har udarbejdet, er saa utilfredsstillende, at selv det ærede Medlem Hr. Christmas Møller har maattet sætte sig hen og udarbejde en bedre, som vi vil komme til at stifte Bekendtskab med. Hvis hans Presse taler rigtigt, vil den heller ikke være tilfredsstillende, fordi den gaar uden om det centrale i Sagen. Det centrale i Sagen er nemlig ikke de Bierhverv, Rigsdagsmændene faar tildelt af Rigsdagen, som Følge af, at de er Rigsdagsmænd, det centrale er deres Bierhverv i privatkapitalistiske Selskaber. Det første kan bidrage til det, jeg kalder deres personlige Korrumperring, men det sidste bidrager til, at de bliver direkte interesseret som Rigsdagsmænd, som Politikere, som Udvalgsmedlemmer i at varetage de paagældende kapitalistiske Selskabers Interesser.

Jeg har liggende for mig noget af et Referat fra et Møde i et Forsikringsselskab, hvor det ærede Medlem Hr. Krag er Formand, og paa Generalforsamlingen dør rettede man et Angreb mod denne Formand for hans Stilling til Kronopolitikken og ønskede en Udtalelse om, hvorvidt Nedsænkningen skulde fortsættes, og hvordan og hvorledes, og det ærede Medlem Hr. Krag maatte give et Svar, som var baade-og og ja-og-nej, saa man ikke blev klar over, hvad han i Grunden mente. Naturligvis kan man ikke sige, at det er uden Berettigelse, at Aktionærer i et saadant Selskab stiller det Krav, at Formanden i Selskabet skal repræsentere deres direkte økonomiske In-

teresser, men er det foreneligt med det paagældende Medlems Stilling som Rigsdagsmand, som Repræsentant for nogle fattige Vælgere i Vestjylland? Jeg mener det ikke. Jeg er af den Opfattelse, at vi har talt tilstrækkeligt op af Eksempler til at vise, at der her er usunde Forhold, som maa bekæmpes, og det skulde være nødvendigt at gaa ind paa dette igen. Jeg vil i den Henseende henvise Finansministeren, som er saa ukyndig som et lille Barn i dette, til de 2 Forelæggelsestaler i Anledning af dette Lovforslag, som jeg har holdt her i Tinget. den ene i denne Samling; den anden i den foregaaende Samling.

Men Ministeren kan slet ikke indse, at det er nødvendigt med Hensyn til Embedsmændene, især da Ekspeditionssekretærerne er saa elendigt lønnede, at de ikke kan klare sig. Ja, jeg ved ikke, hvordan det er, men der er mange, der har mindre, og som er henvist til at klare sig, og under en foregaaende Sag paa Dagsordenen — Finansministeren er saa glad, naar man henviser til den Slags — har vi netop faaet at vide, at det slet ikke er nødvendigt at hjælpe de arbejdsløse, som dog har betydeligt mindre at leve af end Ekspeditionssekretærerne i Ministerierne.

Men det er jo da ogsaa en paafaldende Tendens, der er til netop at begave de højeste Embedsmænd med de fleste vellønnede Tillidshverv, en Tendens, som er saa paafaldende, at vi har været ude for, at en Minister, jeg tror det var Undervisningsministeren, har maattet skride ind imod en Professor og sige: Lad nu hellere dette Ben ligge, det vilde se for stygt ud, hvis du ogsaa tog det! Jeg har ikke taget den blaa Bog med herop, jeg ansaa det ikke for nødvendigt, ærede Medlemmer kan selv se efter, hvorledes f. Eks. Departementschefer i Ministerierne er aflagt i den Retning. Og læg Mærke til, at dels skal Lovene konciperes, dels skal de føres ud i Livet. Det første foregaar formelt i Rigsdagen, men naturligvis med en voldsom Assistance fra Embedsmændene i Ministerierne. Det andet, ja, det bliver gjort af Administrationen, det vil sige i første Række Embedsmændene. Det er derfor i allerhøjeste Grad uheldigt, at disse saa direkte er interesserede i privatkapitalistiske Selskaber og derved naturnødvendigt maa komme til at blande det offentlige, og det private Interesser sammen. Det kan ikke undgaas. Der findes ikke et Menneske, som er en saa stor Begavelse og en saa kæmpemæssig Idealist, at han kan spalte sig i to Personligheder, hidse dem op til at kæm-